

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **RSDr. M. Z.**, zast. Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu**, se sídlem Domažlická 1139/11, Praha 3, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2020, č. j. 17 A 59/2020 – 67,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal dne 10. 12. 2020 kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze specifikovanému v záhlaví, kterým tento soud rozhodl o žalobě stěžovatele, kterou původně koncipoval jako nečinnostní podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a domáhal se stanovení povinnosti vydat rozhodnutí v řízení o žádosti o příspěvek na péči.

[2] Z napadeného rozsudku (odst. 16. a 19.) vyplývá, že žalovaný požadované rozhodnutí vydal a předal jej k poštovní přepravě dne 3. 7. 2020. Nemůže tak být nečinný. Městský soud na ústním jednání konaném dne 6. 11. 2020 proto stěžovatele poučil o možnosti změnit petit v návaznosti na závěry judikatury (odst. 23. napadeného rozsudku). Z ní vyplývá, že proti nedoručení již vydaného rozhodnutí ve správním řízení lze brojit zásahovou žalobou, nikoliv žalobou proti nečinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 2 As 190/2014 – 52, odst. 28). Na základě tohoto poučení změnil stěžovatel petit, a to tak, že se domáhá toho, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v nečinnosti spočívající v nedoručení rozhodnutí ve věci samé a přikázal žalovanému doručit rozhodnutí ve věci samé (tj. změnil typ žaloby z nečinnostní na zásahovou).

[3] Výrokem I. napadeného rozsudku městský soud zakázal žalovanému pokračovat v nezákonném zásahu spočívajícím v doručování předmětného rozhodnutí přímo žalobci a nikoliv jeho zástupci pro správní řízení. Výrokem II. pak žalovanému přikázal doručit toto rozhodnutí zástupci žalobce pro správní řízení.

[4] Proti uvedenému rozsudku brojí stěžovatel kasační stížností, ve které namítá, že jej městský soud nesprávně poučil, citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je nepřiléhavý a správný žalobní typ je v tomto případě nečinnost, nikoliv zásahová žaloba.

[5] Nejvyšší správní soud se při posuzování kasační stížnosti věnoval nejdříve její přípustnosti. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. mimo jiné platí, že kasační stížnost směřující pouze proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřípustná. Pod tento důvod nepřípustnosti se podle rozšířeného senátu řadí i „*kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, odst. 60, č. 3321/2016 Sb. NSS). Jakkoliv rozšířený senát činí své závěry primárně ve vztahu k žalobám proti rozhodnutí, tyto jsou uplatnitelné i v řízení na ochranu před nezákonným zásahem (např. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 8 As 157/2017 – 38, odst. 15).

[6] Vzhledem k tomu, že městský soud zcela vyhověl stěžovatelově změněné žalobě, v důsledku čehož byl procesně úspěšný a v kasační stížnosti nenamítá, že výroky městského soudu měly být formulovány jinak, je jeho kasační stížnost nepřípustná. Relevantní skutečností není ani to, že ve své kasační stížnosti fakticky požaduje po městském soudu výrok o nečinnosti správního orgánu. Procesní úspěšnost je nutné posuzovat vzhledem k formulovanému požadavku v žalobě (resp. její změně). To vyplývá z dispoziční zásady, která se uplatňuje i v řízení o určení nezákonnosti zásahu (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104). Chtěl-li se stěžovatel domoci výroku o nečinnosti žalovaného, měl setrvat na původně podané žalobě.

[7] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovatelovu kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 téhož předpisu.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu